

ÁDÁM

A lélek fejlődési menete

Miért muszáj Ádám vétke miatt nekünk bűnhődni ?

Isten miért szólítja meg az embereket?

**János evangélium 14/21 ígérete alapján
prófétai módon kapta és írta:**

BERTHA DUDDE

Ezek az írások valláson felülállók!

Valláshoz tartozástól nem akarnak senkit eltéríteni, sem valami vallási közösségre rábeszélni.
Megjelenésük egyedüli oka, hogy Isten szavát – amit Ján. Ev. 14,21 ígérete alapján ad nekünk a mai időkben –
az embereknek hozzáférhetővé tegye.

Ján.14,21: Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem.
Aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.

Német eredetiből fordította, és közreadja:

G. Szieger Magda
1913 - 2001

TARTALOMJEGYZÉK

A Teremtés keletkezésének oka
Halálból az életre való átalakulás
Végtelenül hosszú bukás a mélybe - Visszaút
Hiányos öntudat a teremtményekben
A lélek fejlődési menete - Összellem
Isten eleven lelket lehelt bele
Ádám – Összellem – Lucifer próbája
Ki volt megtestesülve Ádámban ?
Ádám az egyetlen ember akit Isten teremtett? I.
Ádám az egyetlen ember volt akit Isten teremtett? II.
Miért muszáj Ádám vétke miatt nekünk bűnhődni ?
Mi lett volna, ha Ádám nem bukik el ?
Isten Megváltó Terve – Ósbűn – Ádám bukása – Megváltás
Az ember szellemi állapota a kereszthalál előtt - A Könyvek Könyve.

Engedélyezett a minden változtatás nélküli, és a forrás megjelölésével készült, fejezetenkénti fordítás és nyomtatás.

2007.

A Teremtés keletkezésének oka

Ami a szellemek sorában történt, az volt a teremtés keletkezésének az oka. Mindaz, ami szellemi és anyagi módon végbement az egész Univerzumban. A teremtések előtt csak a Szellemi Birodalom létezett. Ez a Birodalom a megmérhetetlen boldogságok világa volt, ahol a szellemi lények örültek létezésüknek, és ahol erő és világosság birtokában rendeltetésüknek megfelelően alkothattak.

Ez az „alkotás” megint szellemi teremtés volt, gondolatok és eszmék megvalósítása, ami Isten lényéből áradt hozzájuk, és amit mérhetetlen boldogságban csak végbe kellett vinni, mert rendelkezésükre állt az erő, és szabad akaratukat is használhatták.

A szellemi lények eme boldogság állapotának soha nem kellett volna megváltoznia, nem kellett erejük korlátozottságától, sem a világosság csökkenésétől félniük, amíg Istenük és Teremtőjük iránti szeretetük változatlan maradt; tehát Isten szeretet-világosságával átsugározta őket.

De egy olyan állapot lépett fel, amikor a lények számára egy új aspektus / körülmény / jelentkezett. Ugyanis Lucifer, a világossághordozó, aki az örök Istenség első teremtett lényé volt, az Istenség lényét bizonytalannak állította a lények szeme elé – mivel az Istenség nem volt látható – és önmagát kiáltotta ki annak, akitől minden szellemlény származott. A lényektől pedig azt követelte, hogy őt mint Istent és Teremtőt elismerjék.

A lények pedig ellentmondásba kerültek, mert szeretetük annak szólt, aki őket teremtette. De Lucifer állítása megzavarta őket, mivel Lucifer világosságban és fényben sugárzott előttük, és egy fölötté álló lényt ők sem láttak. Viszont még bennük volt a felismerés világossága, és ennek következtében Lucifer állítását is kételkedéssel fogadták. A világosság fázisa rövid zavaros szakasszal cserélődött bennük, és minél inkább átadta magát a lény a zavaros gondolatoknak, annál hosszabbak lettek az elsötétült gondolkodás fázisai - vagy megtisztultak a gondolatok, és a lény a legvilágosabban felismerte igazi eredetét. Ezeket Lucifer már nem tudta megzavarni felismerésükben. De a többiek hamarosan hatalmába jutottak és hozzá csatlakoztak, benne Teremtőjüket és Istenüket látták, és védekeztek a világos pillanatok ellen, amelyek többször is megisméltődtek, mielőtt a végleges mélybe való bukás megtörtént.

Lucifer kezdeti, hiánytalan ereje nagysokaságú boldog szellemlényt hívott életre. A teremtmények bősége miatt viszont Luciferben hamis öntudat jött létre. Már nem vett tudomást a „forrásról” ahonnan erejét kapta, hanem csak ereje „bizonyítékait” látta, és ezeket egyedül önmagának akarta megtartani; holott tudta, hogy a lények annak is tulajdonai, akinek az erejét felhasználta.

Ám nemcsak tulajdonba akarta őket venni, hanem a lényekben zavarossá akarta tenni a világosságot is, ami határozottan kinyilvánította, hogy honnan erednek. Sikerült is neki a lényeket olyan belső ellentmondásba keverni, ami elvette boldogságukat, és akadályozta alkotó tevékenységüket, míg aztán végleg el nem kötelezték magukat „uruk” számára. Ezáltal a lények és a „világossághordozók” is elvesztették erejüket és világosságukat, és a sötétségbe buktak.

Ez a szellemi folyamat, amit most nagy vonásokban elmagyaráztam, ez volt a számtalan szellemi és anyagi fajtájú teremtésem oka. Ezek a teremtések csak átformált, elbukott szellemiek. Az Istentől való elbukás tehát egy végtelenül nagy távolságba való jutás tőle, ami a maga szubsztanciájában állandóan keményebb lett, minél messzebb esett tőle. Ezt úgy kell érteni, hogy az Istentől való erő, ami mindig aktívabb tevékenységre hajtott, ezt a szellemit már nem indította el, mert maga védekezett ellene. Ezért a tevékenység megállt, megmerevedett a mozgásképeség, - az élet – és ami visszamaradt, az egy teljesen elkeményedett szubsztancia volt; bár eredetileg Isten kisugárzott ereje, ám most már teljesen hatástalan.

De Isten szeretete és bölcsessége eredetileg a szelleminek más rendelkezést adott; egy akarata szerinti megállás nélküli tevékenységet, ami egyúttal a lény akarata is. A szellemlények viszont e rendelkezés ellen dolgoztak. Erejüket istenellenes akarat szerint akarták használni, de már nem tudták megtenni, mert a bukás által elvesztették erejüket.

Isten szeretete most ismét megfogta a teljesen megkeményedett szellemit, aki már önmagát sem ismerte föl, és már csak egy Istennek ellenálló, összepréselt szellemi szubsztancia volt. Isten szeretetereje szétválasztotta egymástól ezeket a szubsztanciákat, és ezekből a legkülönbélebb teremtményeket hozta létre. Tehát mintegy a belőle kisugárzott erőt alakította át. Minden egyes teremtetett dolognak megadta a rendeltetését, ami a muszáj-törvényen keresztül teljesült. Így a szétszóródott és feloldott szellemit tevékenységre kényszerítette, de minden öntudat nélkül, bár annak mint lény birtokában volt.

A teremtetett dolgok alapjában ugyanazok, mint amit Isten az őskézdetben mint „lényt” indított el, csak ami a tökéletességet illeti, egy teljesen megváltozott állapotban van. Mert minden teremtetett dolog az, vagy benne rejlik egy tökéletlen szellemi, aki Istenhez visszatérőben van.

A tökéletes szellemi lénynek nincs szüksége anyagból való teremtetett dologra, saját maguk csak kihelyezik magukból az eszmét és gondolatot. De ezek csak akaratauk és gondolkodásuk szellemi termékei, hozzátevé határtalan erejüket. Olyan világ volt ez, amelyben csak „tökéletes” lény mozgott. Semmiféle hiány, semmiféle lehatároltság, és semmi fogyatékoság nem volt benne. Ezek akkor léptek előtérbe, amikor már az Univerzum Istentől elpártolt lényeket hordozott, és ezeknek mint tökéletlen szellemieknek, burkokra volt

szükségük, amelyben tevékenységre lettek kényszerítve. Ahol tehát valamilyen forma található, abban tökéletlen szellemi van számúzve. Minél szilárdabbak ezek a formák, annál keményebb és Isten-ellenes a benne megkötött szellemi. De maga a burkoló forma, az anyag is ilyen tökéletlen szubsztanciákból áll, melyeket csak Isten szeretetereje tart össze, hogy a célt szolgálja; tehát szellemi lény hordozója legyen, és azt felemelkedésében segítse. Minden szubsztanciát az isteni szereteterő takar, de nem hat rájuk kényszerítően, amennyiben az ellenállást nem töri meg erőszakkal. Igaz, hogy a teremtett dolognak meghatározott tevékenységet kell végeznie Isten akarata szerint, de benne a szellemi nem kap „Isten felé fordulásra” kényszerítést.

Így aztán az is megtörténhet, hogy egy, az összellemekekhez tartozó lény végigviszi anyagba öltözéseit a teremtett dolgokon egész az emberségig, és az Istennel szembeni ellenállását mégsem adja föl, mert azt a szabad akaratnak kell létrehozni, és ő újból a Sötétség Ura felé fordulhat. A muszáj-törvényben végzett tevékenység többnyire létrehozza hogy feladja ellenállását Istennel szemben, mert a lényszerű már a legkisebb saját tevékenységnél is érez bizonyos kellemes érzést, mert őslényének is megfelel, hogy valamit saját erőből visz végbe.

A megszámlálhatatlan csillagvilág és a benne található teremtett dolog a szellemek sorában történt egykori elbukás következménye. Még örökkévalóságokon át fennmaradnak, és mindig új teremtés keletkezik, hogy lehetővé tegye minden egykor elbukottnak az Istenhez való visszatérés útját. Még örökkévalóságok múlnak el amíg végbemegy a visszatérés műve, amíg feloldódik a legutolsó elkeményedett szellemi is, és ráléphet a visszatérés útjára.

De egyszer minden teremtmény átszellemlül, egyszer újra lesz egy „szellemi” világ, ahol minden szellemi azonos akarattal Isten akarata szerint tevékenykedik, és semmivel össze nem hasonlítható boldogságban él. Egyszer mindenki eléri a célt, hogy nemcsak teremtmény, hanem „gyermeke” Istennek. Isten megadja nekik a legmagasabb boldogságot, mert végtelen szeretete állandóan erre készíti, és addig nem hagyja nyugodni, míg célját el nem érte.

Amen.

B.D.Nr: 7911

1961. 06. 05.

Halálból az életre való átalakulás

Mindent ami halott, elvezetek az életre, mert mindennek ami van, élet volt az eredete. Egy világosságban és erőben való állandó tevékenység volt az az állapot, amit szeretetem ereje – mint minden lét eredetét – átjárt; azt is átjárta, ami mint valami lényszerű indult ki tőlem, és most ennek az erőnek kellett megszakítatlan tevékenységben lenni.

Ez a tevékenység állandó teremtségből állt; de az alkotás fajtájáról nem adhatok magyarázatot, mert szellemi alkotások voltak, amit lehatárolt gondolkodásokat még nem ért meg. De tevékeny volt, és ezt a tevékenységet igazolta az „élet”.

Amikor a lények tőlem eltávolodtak, amikor ellenálltak szeretetem erejének, lassan a dologtalanság állapotába, tehát az életből a halálba jutottak. Szubsztanciájuk elkeményedett, nem mozdultak, merevek és tehetetlenek lettek minden cselekvésre, és már boldognak sem lehetett nevezni őket.

Még most is számtalan lény található ebben a halálos állapotban, akik egykor mint teremtményeim teljesen tökéletesek, és végtelenül boldogok voltak, mert világosságban és erőben korlátlanul tevékenykedhettek. Viszont szabadakarattal feladták tökéletességüket, amikor nekem ellenállva védekeztek szeretetem sugárzása ellen, amikor Ellenfeletem – az először teremtett lényt – követték a mélybe, aki szintén eloldódott tőlem.

Tehát most az életből a halálba jutottak. De én nem hagyom őket örökké ebben az állapotban; megpróbálom minden halottnak visszaadni az életet, és nem nyugszom amíg célomat el nem érem, tehát minden egykor tőlem elbukott vissza nem tér hozzám. Ám ez a visszatérés egy végtelenül hosszú ideig tartó folyamat, amit biztos hogy végig lehet vezetni, de időtartamát maga a lény határozza meg.

Mert a szabad akaratot figyelembe kell vennem, amit istensége jeleként minden lény birtokol, és ami a visszavezetés módját és időtartamát meghatározza. Amit magatok körül láttok, tehát minden teremtett dolog, csak ezért, a visszavezetés céljából keletkezett.

Az üdvösség visszanyerésére egy Megváltó Tervet készítettem, olyant, amit szeretetem és bölcsességem eredményesnek ítél, és hatalmam végrehajtja.

Életet akarok adni a halottaknak; ami azt jelenti, hogy minden merev, tevékenységre képtelent lassan újból tevékenységre kell engedni. Hogy ennek mikor jön el az ideje és milyen módon, azt magam határozom meg – mert a nekem ellenálló akaratot egy bizonyos időre megkötöttem a felfelé való fejlődésben – és így lassan ismét az „élet” állapotába, ám a muszáj–törvénybe jut, ami azt jelenti, hogy ez idő alatt nincs szabad akarata, hanem csak az én akaratom szerint mozoghat. De az is biztos, hogy egy végtelenül hosszú fejlődési menet után egyszer a szabad akarat állapotába jut.

Ez alatt a fejlődési menet alatt a Föld minden teremtményén való átmenést kell érteni. Ez egy folyamat, ami érthető lesz nektek is, ha minden teremtett dolgot úgy képzeltek el, hogy olyan lélekszubsztanciák elevenítik meg, amelyek az egykor elbukott lényeké voltak. Ezek azok a lélekszubsztanciák, amelyeket halott állapotában számtalan apró részecskére osztva, akaratom és az isteni természettörvény alapján a teremtményekben végbevitték a rájuk bízott tevékenységet. – Nektek embereknek csak egy kissé

bele kéne gondolnotok, egy kissé el kéne képzelnetek, hogy alapjában véve mi is a teremtés. Hogy nem minden értelem és cél nélkül, önkényesen jött létre, hanem hatalmas célja van: hozzájárul, hogy a halottakat életre lehessen ébreszteni. Mert akik tőlem egykor elbuktak, azok lények voltak, akiket mint képmásomat helyeztem ki magamból, akiket boldoggá akartam tenni, és egyúttal saját boldogságomat is meg akartam találni bennük. – Szeretetem teremtményei voltak, akiket soha fel nem adok, és akiket ki akarok segíteni a maguk okozta halál-állapotból, akiket arra az életre akarok vezetni, ami örökké tart. Mivel szeretetem nem csökkent az általam teremtettek iránt, nem hagyom abba fáradozásomat, hogy ezeknek a halott teremtményeknek életet adjak.

Egyszer majd ők is visszakapják a szabad akaratot, és akkor maguk fejezik be szeretetem munkáját. Szabad akarattal kell újból hozzám törekedniük, ahogy egykor szabad akarattal távoztak. Tehát maguknak kell az élet állapotát választaniuk, mert a végső befejezést nem én határozom meg, hanem az ő akarataik. Ha ez az akarat csődbe jut, akkor a lény maga hosszabbítja meg a halál állapotot, de a célt egyszer biztosan elérem. – Mert senkit sem hagyok a halál állapotában, aki egykor szeretetemből, világosság-és erőben, szabad életre jött létre.

Amen.

B.D.Nr: 7469

1959. 12. 02.

Végtelenül hosszú bukás a mélybe - Visszaút

A Visszavezetés Műve már örökkévalóságok óta Megváltó Tervem szerint megy végbe. Egyik szakaszt a másik után kell végbevinni, egy szakaszt sem lehet önkényesen átugrani, hanem minden Örök rendem szerint megy; a visszatérés éppúgy folyik le, ahogy egykor tőlem kiindulva a bukás lejátszódott. Csak épphogy a bukás egy végtelen ürességben ment végbe, míg a visszatérés a mindenfajta teremtett dolog által történik; és ebben van a felemelkedés biztosítva, mert bölcsességem és szeretetem ezt így látta jónak.

Örök időig tart, míg a Visszavezetés Műve befejeződik, míg a bukott lény mint ember ismét a Földön élhet, hogy a tökéletesedés utolsó lépését megtegye. Ezek végtelenül hosszú időbe telnek, amit ti nem tudtok fölmérni. De a mélybe való bukás még sokkal hosszabb ideig tartott, ha ezt időben megmérnék. De akkor az idő és a tér számára még nem volt fogalom, mert a tőlem elbukott szellemi számára minden végtelen volt. A tőlem való mindig nagyobb távolság által minden sivárabb lett, tehát a szereteterő hiánya, ami azelőtt soha nem volt ismert, az üresség és sivárság érzésével hatott. Ebben az állapotban csökkent minden ismeret, a gondolkodás megzavarodott, a lényyszerű már nem volt képes hogy az eseményekről számadást adjon magának, folyton sötétebb lett minden körülötte, míg aztán már önmagáról sem tudott, és elkeményedett szubsztanciáiban – végül eltűnt belőle minden életerő.

Csak ekkor kezdtem újra foglalkozni velük. Csak ekkor hoztam létre a Teremtést ebből az önmagáról nem tudó lényszerűből, akinek a szellemi szubsztanciái elkeményedtek, és amelyeket ezért a legkülönbözőbb fajtájú teremtésekre alakítottam. Tehát az egykori Teremtés belőlem kisugárzott lényszerű erő volt, amit csak a cél szerint kellett formává alakítanom: hogy akaratomnak megfelelően szolgáljon – mert egykor uralkodni akart, és e bűn miatt a legnagyobb mélységbe bukott.

A szolgálat által újból felfelé kellett emelkednie, bár megkötött akarattal, de azzal a biztosítékkal, hogy a bukás hosszú útját a mélybe lecsökkenti. A muszáj-törvény által kellett lépésről-lépésre a magasba jutni egy olyan állapotba, ahol szintén szolgálni kellett, de szabad akarattal, anélkül hogy én erre kényszerítettem volna; mert a tökéletességre az utolsó lépéseket csak ekkor teheti meg, mert csak így tudja helyesen használni a szabad akarát, ha saját ösztönzésből szolgál szeretetben.

Végtelenül hosszú az út, amit az egykor elbukott lénynek meg kell tenni, de ezt az utat én jelölöm ki neki. Bár az utolsó szakaszban, mint ember, veszélyeztetve van az eredmény, de az utolsó akarati próbát nem lehet elhagyni, azt szabad akarattal kell végbevinni, és ezért az ember csődöt is mondhat. De ez nem térít el engem a Megváltás Tervétől, ami minden bukott szellemi visszatérésére érvényes.

Egyszer elérem a célt, és én is megteszek mindent, ami lehetséges, hogy az ember, mint ember ne járja hiába a földi utat. De nem kényszeríthetem, minden amit tesz, annak szabad akarattal kell végbemenni, mert szabad akarattal kell szeretetben szolgálnia, hogy az út eredményt hozzon, és ő élete végén megszabadulhasson minden formától.

Amen.

B.D.Nr:6344

1955. 09. 01

Hiányos öntudat a teremtményekben

Semmi sincs lény nélkül, akármit pillant meg az ember maga körül. Minden látható dologban szellemi van, ami egykor tőlem indult; de megszámlálhatatlan részecskére van feloldva, és az öntudatát is elvesztette. Csak akkor, amikor öntudat nélkül megy át a látható Teremtésen, hogy ismét megtalálja és egyesítse összes részecskéjét amelyek egymásmellé zárkózva ismét megadják ugyanazt az összellemet aki most már mint ember van testben, csak akkor, tehát csak emberként kapja vissza öntudatát. Következésképpen tehát az ember egy anyagi burokban rejlő összellelem. A többi teremtett dolog, kezdve a kemény anyagtól az állatig ugyanúgy egy-egy összellelemhez tartozó részecskékből van összeállítva, de magát nem ismeri fel lényszerűnek, mert ez az ismeret elveszett a tőlem való egykori elfordulásakor. Az összteremtés azonban nem létezhetne, ha nem volna lényszerűekkel megelevenítve. Amit

viszont kezdetben teremtetem, azok lények voltak, akik mint hozzám hasonlóak, belőlem keletkeztek.

Az anyagi Teremtés is a belőlem létrejött lényszerűekből áll, azokból, akik csak abból a célból keletkeztek, hogy lehetővé tegyék a bennük megkötött szellemi hozzám való visszatérését, tehát azokat, akik tőlem szabadon elváltak.

Minden amit teremtetem, kisugárzott erő. Nincs semmi ami élettelen, mert belőlem nem keletkezhet semmi, ami halott. Minden életet tanúsító dolog valami lényszerű; csak ez különféle erőhatásban mutatkozik. De mindig mint erő mutatkozik. Olyan tevékenységet visz végbe, ami rejtve maradhat az emberi szem előtt, ha például csekélység amit tesz, de mégsem tagadható le, mert semmi sem marad olyannak amilyen volt, hanem állandóan változik. Minél nyilvánvalóbb egy tevékenység, annál több életet árul el a teremtett dolog – és csak a hiányzó öntudat ad okot kételkedésre abban a lényszerűben, ami az embereket körülveszi.

De önálló lény újból csak akkor lesz, amikor ismét elérte az öntudatot. Ez akkor is így van, ha az embert, valamint a minden teremtett dolgot megelevenítő erő szubsztanciája szerint ugyanaz: éspedig, a belőlem egykor mint lény (lényként) kiáramló erő. Ami elárulja hogy él, abban nagyobb mennyiségű ez az erő, mint a látszólag halott matériában; ennek ellenére ez utóbbi sem tudna fennmaradni, ha maga is nem volna szellemi; mert végső soron minden a belőlem kiáradó szellemi erőből áll, aminek hozzám hasonlóan lényszerűnek kell lennie.

De a lényszerűek tökéletessége között, akik kiindulásukat belőlem vették, különbség van. Ez a különbség meghatározza mindenkori tevékenységüket, ami állhat a teremtés és világok megélénkítésében, de állhat egy egészen minimális szolgálatból is a tökéletlenek iránt a szintén tökéletlenekkel szemben – egy szolgálatból, ami állandóan nagyobb lesz, és fokozatosan egy olyan tevékenységbe vezet, ami nektek, embereknek is észrevehető, mert életet tanúsít.

Mert érje el a tökéletességet minden, amelyet az őскеzdetben megteremtetem, hogy mint öntudatos egyedi lény, akaratom szerint felhasználhassa a megállás nélkül hozzáömlő erőt.

Amen.

B.D.Nr:7571

1960. 04. 07.

A lélek fejlődési menete - Összellelem

A szellemi minden fejlődési periódusban megérlelődhet, és egy periódus is elég lehet, hogy a szellemi a teremtményeken át annyira magasra kerüljön, hogy mint ember testet ölthet, és eredménnyel teszi le az akarat próbát. De lehet, hogy az elkeményedett lelki szubsztanciáknak több ilyen periódusra van szüksége ehhez az átszellemüléshez, amikor az ellenállásuk olyan nagy, hogy a

felfelé fejlődés csak lassan érlelődik, és az ember-lét is veszélyt jelent, hogy a szellem ismét a mélybe zuhan.

Mert a szabad akarat a döntő, amit az embernél ki kell próbálni. De előtte a szabad akarat meg volt kötve. Bár a megkeményedett szellemi Isten Ellenfelének akaratából kikerült ebből a Földön átmenő fejlődési menetből; de az egyes szubsztanciák most sem tudnak szabad akarattal mozogni, mert Isten akarata alatt vannak, azaz a fejlődési menetet egy muszáj-törvény alapján végzik, ami azt jelenti, hogy Isten a teremtett dolgokban lévő lényszerűeknek megadja a feladatukat.

A feladat teljesítése által emelkednek lassan a magasba, azaz ellenállásuk lazul, szolgáló tevékenységet végeznek, és lassan olyan állapotba kerülnek, ahol visszakaphatják a szabad akaratukat. A fejlődési menet a külső forma állandó cseréjét követeli. Az egész egy lassú emelkedés; a természet törvényei közé illeszkednek, és ezzel Isten akaratába illeszkednek, még ha bizonyos kényszer által is, de az a lénynek inkább könnyebbséget ad, és egyszer ismét szabadságot hoz, ahol újból saját akarata szerint gondolkodhat, akarhat és cselekedhet.

Ezt a menetet a teremtett műveken keresztül, nem lehet kikapcsolni, ha a szellemi lény vissza akar térni Istenhez, akitől végtelen messzeségbe távozott a tőle való elbukás által. Saját erőből ezt a távolságot sohase tudná legyőzni, Isten Ellenfele soha szabaddá nem tenné ehhez a visszatéréshez, ha az Isten ki nem tépné kezéből a lény szerűt, éppen az anyagba való száműzetés céljából a Föld teremtett művein keresztül.

Isten Ellenfelének joga van az elbukott szellemihez, mert az szabad akarattal követte a mélybe. De ugyanez a joga megvan Istennek is, mert a lény az ő erejéből keletkezett. Ezért Isten részéről jogos, hogy erővel veszi ki kezéből a szellemit. De ennek fejében megadatott az Ellenfélnek a jog, hogy ismét hatást gyakorolhat a szellemire, amikor az emberi élet szakaszában, mint ember megy át a Földön. Emiatt a szelleminek ismét el kell érnie egy érettségi fokot, amikor képes akaratát úgy használni, hogy szabadon dönthessen Ura számára.

A lényt Isten nem tudja hirtelen belehelyezni ebbe az állapotba; a magasba jutás menetét éppúgy fokként kell megtenni, ahogy a mélybejutás történt; az ellenállást lassan fel kell adni, és nem lehet erőszakkal megtörni. Ez viszont számtalan formában való élést követel, a kővilágon át, a növény-és állatvilágon át fel az emberig.

A külső forma minden cseréje az ellenállást csökkenti, mert a lény a muszáj-törvényben szolgálatot teljesített, és ez mindig könnyebb formát hoz neki. De az Istentől való elbukás bűne olyan mérhetetlenül nagy, hogy a tőle való távolság is mérhetetlenül nagy lett, és ez annyit jelent, hogy igen sok formában való élés szükséges ahhoz, hogy a távolság lecsökkenjen, és ismét Istenközelségbe jusson. Most már csak az utolsó szabad akaratú döntés kell

ahhoz, hogy az utolsó formában való élésen is túljusson a szellemi – és hogy a lény újból visszatérhessen az Atyához, akitől elindult.

Ez az egész fejlődési folyamat a Föld teremtett dolgain keresztül, egy megszakítás nélküli küzdelem. A lényszerű szeretné szétfeszíteni a külső formát, mert bilincsnek érzi; ezért a forma szétfeszítését minden alkalommal jótéteménynek érzi, akármilyen érettségi fokon is van. Ezért a küzdelem, amit az emberek megfigyelnek az állatvilágban, csak a ti szemetek előtt látszik kegyetlennek, míg minden állat a maga külső formájának a cseréjét mindig könnyebbségnek érzi, és Istentől ez engedélyezve van, azt is mondhatni, hogy így akarja, hogy a gyöngye elbukjon az erőssel szemben, hogy az erős befejezheti a gyenge életét, és ezáltal mintegy szolgálatot tesz a lényszerűnek. Amíg a lény a muszáj-törvényben van, mindent Isten akarata határoz meg; a vég bekövetkezését, és az új formába lépést is.

De amint a lény mint ember, megérkezik egy új szakaszba, és újból megkapja szabad akaratát – Isten akarata visszalép. Ekkor már törvények vannak, amelyekhez tartania kell magát, ha azt akarja, hogy a földi lét eredményes legyen. Egyszer a természet törvényeihez van kötve, és más alkalommal Isten akarata terjesztik eléje, amelyeknek alá kell vetnie magát, hogy a fejlődés haladhasson és befejeződhessen. A cél az, hogy megszabaduljon minden külső formától, és mint szabad szellem bemehessen a Világosság Birodalmába; visszatérjen az Atyai Házba, Istenhez, akitől a lény egykor elindult.

Amen.

B.D.Nr:6599

1956. 07. 19.

Isten eleven lelket lehelt bele

Örök Üdvösség Tervemben előre van jelezve a lélek megistenülése. Egykor tökéletes és isteni lények voltak, ám tökéletességüket szabad akaratból odaadták.

Emberek tudnotok kell, hogy magamból nem tökéletlenül helyeztelek ki benneteket, amilyenek most vagytok. Bár az emberi formát valóban én teremtettem, de a léleknek – ami ezt az emberi formát megeleveníti – már végtelenül hosszú idő kellett hogy annyira megváltoztassa a szabad akaratból létrehozott visszás állapotát, hogy az emberi formát magára vehesse, és újra elérje a teljes megistenülést.

Az embereknek tudniuk kell, hogy nem én teremtettem őket ilyen tökéletlennek, és ahhoz hogy tudják, megkívánhatom, hogy tökéletessé váljanak, mert belőlem nem keletkezhethet semmi tökéletlen. Amikor ennek az ismeretnek a birtokában vagytok, a földi létet másképpen szemlélitek majd. Felismeritek, hogy az nem egy öncél, hanem eszköz a célhoz. De amíg hiányzik ez az ismeret, azt hiszitek, a földi létet jogosan használjátok a testi jólét

megemelésére. Azt hiszitek, életerőtöket csak földi módon használhatjátok akkor is, amikor arra törekedtek, hogy minden egyes ember fejlessze magát etikailag is, hogy jobb legyen az egész emberiség. De az egyes ember szellemi feladatát nem értitek meg.

Az ember maga nem az utolsó cél; az ember léte csak az utolsó lehetőség ezen a Földön, hogy eljusson a legmagasabb célhoz. A tanításnak, hogy „az embert azért teremtetem, hogy engem szeressen, nekem szolgáljon, és ezáltal a Mennyszágba jusson” csak akkor van jogosultsága, amikor az emberi létet, mint egy lehatárolt szakaszt tekinti, az egykor tökéletlenné lett lélek számára. E nélkül, ebből a tanításból hamis elképzeléseket tesz magáévá, mint például ezt is: Az ember születésekor valami tökéletlent – a lelket – társítottam hozzá; tehát mintha én valami tökéletlent hívtam volna életre.

Ezzel a gondolattal összezavarodik az Isten lényének a képe, aki a legmagasabb fokon tökéletes, és az ember gondolatmenete is; az ember nem tudja felfogni földi feladatát, ezért mindinkább világi lesz, mert hamis képet adtak neki rólam.

Bár az ember a szeretet és az önzetlen szolgálat által helyes ismeretekre, majd az üdvösségre is eljutna – de a szeretetet nehéz lesz felgyújtani egy olyan lény felé, aki teremtő erejét tökéletlen teremtmények létrehozására használja. És az önzetlen szolgálathoz is hiányzik az igazi megokolás, ha ti emberek nem tudtok a tökéletes lények egykori tőlem való elfordulásáról. Ez abból állt, hogy gőgjükben uralkodni akartak, tehát a szeretet elvét elvetették. – A tökéletlenséget maguk a lények hozták létre – de hogy tökéletlenek vagytok, ahhoz nem fér kétség. Ezért elsőnek a tökéletlenség okát kell megkeresni, de nem szabad azzal a magyarázattal megelégedni, hogy én teremtettelek olyannak, amilyenek a Földön vagytok. – Ezt a felfogást azok képviselik, akik az ember teremtését úgy képzelik el, hogy ugyanabban az időben Isten egy „lelket is teremtett” ennek az embernek – és ezt úgy gondolják, ezek a szavak alapozzák meg: „Isten eleven lelket lehelt belé”.

Arról viszont hiányzik az ismeretük, hogy ez az eleven lélek egy egykor elbukott ősszellem. Minden ember csak nyerne, ha komolyan feltenné magának a kérdést: mi a célja és az oka az ember létének, és földi feladatának. Még egy tévtanítás is lehetne oka, hogy ezt a kérdést feltegye, csak legyen benne akarat, hogy felvilágosítást kapjon. Különösen a tanítóknak, – akik az emberek vezetői akarnak lenni, – azoknak szükséges, hogy maguk is magyarázatot kapjanak. A magyarázatot bármikor meg is kapják, csak forduljanak hozzám, amikor minden erre irányuló gondolatuknál homályos kételkedést éreznek, és én az igazi forráshoz vezetem őket, ahol minden kérőt a legtisztább igazság üdít föl. Hogy az emberek között a tévtanítás mégis annyira el tudott terjedni, annak az oka csak az ember igazsággal szembeni lanyhaságában van, mert az igazság mindenkinek a rendelkezésére áll, mindenkinek elérhető, aki komolyan vágyódik rá. Viszont örök Üdvösség Tervembe csak kevesen próbálnak bejutni.

Pedig ebben minden ki van nyilvánítva, belőle a legvilágosabb világosság árad – mert maga az „Örök Világosság” gyújtotta meg mindenki számára, aki menekülni akar a sötétségből.

Amen.

B.D.Nr:5802

1953. 11. 05-08.

Ádám – Összellem – Lucifer próbája

Az első teremtett ember teste szerint is szeretetem teremtő aktusa volt. A bukott szelleminek akkor teremtettem egy külső burkot, amikor a mélyből annyira feldolgozta magát, hogy teljes szabadságban letehet az utolsó akaratpróbát.

Minden egykor teremtett összellelemnek formát kellett teremtenem; ezek a végtelenül hosszú idő után ismét összegyűltek minden egykor feloldott szubsztanciájukban – tehát ismét mint öntudatos lényyszerűek váraakoztak, hogy tevékenységet kapjanak. Egy ilyen összellelem számára megteremteni a külső formát ugyanúgy történt, mint ahogy az előtte létrejött végtelenül sok teremtett dolog külső formáját is megteremttem. Így a külső forma, mint belőlem kihelyezett gondolat, akaratom által már kivitelezve is állt előttem. De ennek a megteremtett formának életet adni csak azzal lehetett, ha szeretetem ereje átjárja. Viszont az ősteremtésű szellemi már „kiáradt szereteterőm” volt. Tehát csak tulajdonba kellett venni a külső formát, hogy az egy „élő” lényé váljon.

A szellemi röviddel befejezettsége előtt volt – ám azért attól még távol, mert hiányzott az utolsó ismerete; a lényt terhelő bűn megrabolta a teljes ismerettől, tehát ebben az állapotban még tanításra és parancsokra volt szüksége, hogy lassan a parancsokkal szemben engedelmes legyen, és ismeretei megérlelődjenek.

Előtte nagy szellemi küzdelem volt; mert nagy számban volt bukott összellelem, akik az általam teremtett formában szerettek volna tartózkodni. Mert tudták, hogy csak egy ember formájában tudnak hozzám találni, hogy a korlátlan erő és világosság-teljességhez csak egy próba-élet által tudnak hozzájutni, amiben bebizonyítják, hogy hogyan használják ki a rendelkezésre álló erőt.

De az összellemet magam határoztam meg, hogy ki tartózkodjon az első emberben. Egyedül én tudtam, kinek az ellenállása csökkent le annyira, hogy el tudja viselni a földi élet próbáját. Én tudtam, kinek az akarata tud megállni az én ellenerőmmel (ellenfelemmel) szemben.

Ezért egy olyan összellemet választottam, aki egykor vezető személy volt a szellemek elbukásánál – igaz, hogy bűne nehéz teher volt rajta, – de visszanyerésére szeretetem nagyon fáradozott, mert őt számtalan lény követte volna, és a megváltás gyorsabb menetű lett volna. Bár örökkévalóságokon keresztül tudtam az összellelem csődjéről, de ennek ellenére az elő-

szakaszokban megváltozott akarata által a legerősebb szellem volt, tehát ez feljogosította, hogy első legyen aki szabad akaratot kap, mert nála volt a legvalószínűbb, hogy az akarati próbát megállja.

Az első emberi formát – mielőtt az ősszellem beköltözött – Lucifer is megszemlélte, és jól tudta, hogy ez a forma egy átmeneti kapu a sötétség birodalmából – az ő területéről – a Világosság Birodalmába. Azt is tudta – ha követőit nem akarja elveszíteni – fel kell használnia minden eszközt, hogy az embernek megadott próbaidő alatt legyőzze a szellemit, és a próba az ő javára dőljön el.

Az általam alkotott forma még élet nélkül volt, amikor Lucifer hatalmába kerítette, hogy saját szellemével kipróbálja. De fékezhetetlen szelleme szétszakította a formát, és biztos volt benne, hogy minden ebbe a formába száműzött szellem is szétszakítaná, és ezért neki már nem is kell félnie a veszéstől.

Megengedtem neki ezt a próbát és bebizonyítottam, hogy feltételezése hamis volt. Mert a szellemi – aki az emberben ölt testet magára – a hosszú fejlődési menet által, a teremtésben nem áll hasonló akarattal, mint Lucifer. Engedelmesen tartózkodik az utolsó külső formában, ugyanis az ősszellemnek ez még közel van az ősállapotához, és a külső forma nem tűnt fel neki úgy mint egy bilincs, természetesen még a bűnbeesés előtt. Ő volt a teremtés ura, parancsolhatott mint egy úr, a neki rendelkezésre álló Föld felett minden teremtett dologgal. Hatalom-és erőteljes volt, csak az én hatalmam állt fölötte, ami könnyű parancsot adott neki, de a még erre rátett béklyót szétszakította volna.

Amikor Lucifer ezt megértette, olyan eszközt keresett, ami az embert akadályozza a parancs teljesítésében. Mivel maga is ismerte az első ember külső formáját, próbálta neki tűrhetővé tenni amit tett, amennyiben „bilincsnek„ ábrázolta, amennyiben az attól való „megszabadulást” a parancs átlépésétől tette függővé; tehát az ősszellemet bensőjében fellázította ellenem azzal, hogy én nem adtam meg neki a teljes szabadságot.

Ez tudatos megtévesztés volt; mert az első ember ellen tudott volna állni, ha csak az én könnyű parancsomat megtartja. Ha elsősorban megelégedett volna a hatalom és erő birtoklásával, ami valóban mindaddig lelkesítette, amíg Ellenfelem a tisztátalan vágyát fel nem szította, amíg azt nem mondta, hogy ő nagyobb, mint az, akit mint hatalmat ismer maga fölött, akiről ő is tud, és mégsem vette figyelembe parancsát.

Ezek alapján az első ember bűnbeesése az ősszellem bukásának a megisméltése volt. Egykor Lucifert követte és megszámlálhatatlan lényt ragadott magával a mélybe. Ahogyan most is az első emberek minden utóda a bűnös ember gyengeségi állapotába került mindaddig, míg Jézus Krisztus meg nem szerezte nekik kereszthalála által az akarat erősségét. Amíg Jézus Krisztus erős akaratát Lucifer kísértései ellen nem szegezte, és őt legyőzte.

Senki sem tudta volna Lucifert, az ősteremtésű lényt arra indítani, hogy mint ember megtegye a földi menetet, amíg magát még a vele együtt bukott szellemvilág urának érezte. Mert ő maga nem tette meg az első ember előtt a menetet az anyagon át a Teremtésen keresztül. Még mindig, - mint lényyszerű szellem – akaratával a legerősebb Ellenfelem, magát a Teremtés urának érzi, aki a hozzátartozó szellemit biztonságban tartja, még ha magának semmi befolyása sincs rájuk.

Tehát őbenne még törhetetlen ellenállás volt, és soha nem engedett volna semmi kényszernek, nem tartózkodott volna szabad akarattal sohasem egy formában, amit az én akaratom hozott létre, mert gyűlölt minden, a szellemi számára készült formát, és megpróbálta elpusztítani.

De a teremtett dolgok fölött való hatalom elvételétől tőle, ezzel szemben befolyást kapott a szellemire, amikor az ismét szabadon dönthet köztem és közte. Azt is tudta, hogy ő maga nem tudna elpusztítani egy formát, amikor abban szellemi lényszerűek vannak. Ezért szemlélte meg az első emberi formát még mielőtt az életet kapott volna, mert az volt a célja, hogy majd arra bírja, az szakítsa szét, saját maga a külső formát. Ugyanis azt hitte, ezzel szabadságot szerez neki, amit én a teremtés művei által elvettem a szellemitől.

Meg akarta gátolni, hogy a Megváltás Tervét végbevigyem. A közte és köztem való ellenkezés fennáll a bukásától kezdve, és részéről soha nem adja föl, amíg teljesen erőtlenné nem érzi magát, és majd a legnagyobb gyengeségben és megalázottságban (alacsonyosságban) kér erőt. Ezért lett volna lehetetlen, hogy tartózkodásra átadjam neki az első emberi formát.

Lucifer tudta, hogy milyen messze távolodott el tőle a szellemi, és azt is tudta, fennáll a veszély, hogy egészen elveszti őket. Mivel az első emberbe belenemzett ősszellem egykor neki erős támasza volt, azért az elbukása is fontos volt neki. De az ősszellem mostani vágyáról is tudott, arról, hogy minden anyagi bilincstől szeretett volna megszabadulni.

Ehhez az ősszellemhez egy második lényt is társítottam, aki ugyanakkor támogatja, és az akarati próbatételt is szolgálja. Mindegyik támogathatta volna az utolsó cél elérésében a másikat. A felelősséget nem raktam csak az egyik vállára. A parancsot mindkettőnek adtam, és a kettő közösen elérhette volna a célt. Lucifer ezt a második lényt állította szolgálatába, akinek felismerte a gyengébb akaratát, és ezáltal remélt célhoz érni. Az akaratpróbát meg kellett követelni az első emberpártól, és a próbatételnél az ellenerőknek is lehetett tevékenységük, mert Lucifer is küzdhetett az én teremtményeimért, nem is akarta odaadni őket, akkor sem, ha az enyémekek voltak. Terve sikerült; de ez nem tartott vissza mégsem, hogy a következő időben ne adjak számtalan lénynek lehetőséget, hogy emberré formálódjon a Földön, és ezzel mindig magasabb érettségi fokra jusson, noha az első emberpár bukása által a Világosság birodalmának kapuja Jézus Krisztusig zárva maradt.

A szellemlény megváltása az első bűn által kitolódott, de nem szűnt meg. Mert amit az ember Jézus elért, azt az első ember nem tudta létrehozni. Jézus viszont erősebb volt mint Ellenfelem, mert az én erőmmel rendelkezett. A szereteten keresztül velem kapcsolatban volt és maradt is, és ő szabad akaratból tette, amit az első emberek nem a parancs szerint teljesítettek. Akaratomnak teljesen alávetette magát, és irántam való szeretetét és odaadását a kereszten való halálával bizonyította.

Ismerte az ősbűnt, és az első emberek megismételt vétékét. Azért, hogy ezeket a bűnöket megszüntesse, és az embereket megváltsa, olyan áldozatot hozott, amellyel eleget tett nekem, és amely ismét megnyitotta a kaput a Szellembirodalomba, a hozzám vezető útra. Ezáltal minden teremtményem boldoggá válhat, aki őt elismeri Isten Fiának, és a Világ Megváltójának.

Amen.

B.D.Nr: 7465

1959. 11. 28.

Ki volt megtestesülve Ádámban ?

Minden bajotokban eljöhettek hozzám, legyen az szellemi vagy földi baj ami nyomaszt; mert szeretlek benneteket, és szívesen megsegítelek, mert örök Szellemem munkára hajt. Szeretetem túl nagy, bölcsességem felülmúlhatatlan, és hatalmam végtelen. A szeretet pedig erő, ami hatást akar gyakorolni, ki akar fejeződni, olyan dolgokat akar létrehozni, amelyekben mérhetetlenül megtalálom a boldogságomat.

Szeretetem nem tudta elajándékozni magát, tehát olyan edényt keresett, amelybe belefolyhatott; azaz, képzett magának egy edényt, mert rajtam kívül még nem volt senki, aki hatalmas szeretetem folyamát felfoghatta volna – hogy maga is boldog legyen általa. Ezt az edényt, mint egy ugyanolyan lényt, mint a képmásomat, kihelyeztem magamból. Hogy ez a lény ugyanazt a teremtő szellemet és teremtő akaratot kapta, mint ami nekem van, az nem is lehetett másképp, különben nem lehetett volna a „képmásom”. Azt is akartam, hogy a lény hasonló boldogságot érezzen, mint amit nekem a „teremtés” okozott. Ezért kettőnk szeretetereje és akarata megszámlálhatatlanul sok hasonló lényt hozott létre; erről a teremtő aktusról nektek csak sejtések lehet, de egész mélységében nem lehet megmagyarázni.

Nektek viszont most különbséget kell tennetek azok között a teremtményeim között, akik az én erőmből és az ő akaratából keletkeztek, és az először teremtett lények között, kiket egyedül az én szeretetem helyezett ki belőlem.

Lucifernek az volt az igénye, hogy mint Istenhez hasonló lény érvényesüljön – ezt a felfogást addig képviselte, míg el nem bukott. Az oldalam mellé állítottam, és tőle csak az Én Magam elismerését követeltem; azaz annak elismerését, hogy egyedül a saját erőm által teremtettem. Ő lett volna a

legboldogabb lény, aki mellettem teremthetett és tevékenykedhetett volna, mint igazi képmásom, akit teljesen elárasztott erőm – csak épp az erőát sugárzás függővé tette tőlem; de ezt a függőséget a lénynek soha nem kellett volna éreznie, ha az akarata ugyanolyan irányú mint az enyém, és szeretete is mindenkor azonos mélységű. Kérésemet nem teljesítette, nem akart engem elismerni mint az erő forrását, és ezáltal a legmélyebb mélységbe zuhant. Nagy mennyiségű követőt vitt magával, lényeket, akiket kettőnk szeretete és ereje hozott létre. Az út teljesen szabadon áll az elsőnek teremtett lény számára. Az út, amin a mélybe került lényszerűek vannak, az én akaratomnak van alávetve; azaz, a bukott lényszerűeknek én készítek egy utat, amelyen ismét visszatérhetnek, és vissza is térnek hozzám mint Teremtőjükhöz, és az örökkévalóságba való kiindulásuk helyéhez.

Ugyanezen az úton – amit bölcsességem eredményt hozónak látott, Lucifer is járhatott volna, de egykor mint teljesen szabad lényt teremtettem, és mint teljesen szabad lénynek kell szabad akarattal a visszaútra lépnie.

A képmásom volt; akinek szabad akarattal tiszteletben tartottam, akkor is, ha az teljesen fordított irányú volt. Semmiféle kényszert nem alkalmazok nála, és kivárom, amíg szabad akarattal lép a visszaútra. De ez még távol van. És ha arról van szó, hogy Lucifer Ádámban inkarnálódott, ezen a luciferi (Lucifert követő) tömeget kell érteni, akik között minden elbukott lény megtalálható.

A luciferi szellemiségnek, tehát minden Istenellenesnek át kell menni az emberi megtestesülésen, így Ádámnak is, azaz a benne megtestesült összszellemnek; minden luciferi ösztönével és kívánságával az emberi formában kell tartózkodnia, épp azért, hogy ettől a luciferi szellemtől megszabaduljon, majd ismét teljes egészében hozzám forduljon, örök Istenéhez és Teremtőjéhez, akit mint embert is megismerhetett. – Lucifernek is át kellett volna mennie az össz-teremtésen, ha a további hozzám való visszatérés céljából egy emberi formára lett volna szüksége. Mert az ő teljesen fékezhetetlen szelleme szétszakít minden formát, mert ez történt, amikor próbaképpen magára vette az első emberi testformát. Ugyanis az csak puha, engedékeny anyag, amit elsőként teremtett lényem fékezhetetlen szelleme nem tudott volna megtartani. Viszont Ádám összszelleme már annyira ki volt érlelődve, hogy bizonyos fokig jól érezte magát ebben a formában, és Lucifer kísértéseinek is ellen tudott volna állni, amit az azért tett, hogy a már majdnem a célhoz ért elbukott testvért ismét megnyerje magának. – Lucifer az ellenfelem volt, és még most is az, és az is marad, amíg az utolsó, általa a mélybe húzott szellemi is rá nem lép a visszatérés útjára. Csak akkor gondolkodik el rajta, és adja meg szabad akarattal magát, de még örökkévalóságokig tart, amíg ezt a célt elérem.

Amen.

Ádám az egyetlen ember akit Isten teremtett? I.

Most felmerülhet bennetek a kérdés, hogyan ment végbe az egész Föld benépesítése? – A kérdés jogos, mert amikor Ádám, az első ősszellem testbe öltözött, még sok ősszellem volt, akik tovább akartak fejlődni, emberbe nemződni, mert tudták, hogy a hozzám való visszatérés csak így történhet meg. Én azoknak az ősszellemeknek - akik tudatosan akarták a földi utat megjárni - megadtam hozzá a burkot.

Nagy számban teremtettem embert, mert elég volt csak egy gondolat, és minden érett ősszellemnek külső formája lett; és természetesen minden forma úgy lett megalkotva, hogy a továbbnemződés akaratom szerint ment, hogy mindig az kapott a testbeöltözéshez lehetőséget, aki elérte az érettségét. De az ősatyák területét meghatároztam. – Értsétek meg ezt – az embereket a nekik előkészített országba utaltam.

Ádám és Évának akaratróbat kellett letenni, de bukásuk meggyöngítette az egész emberi nemet. Isteni parancsom elleni engedetlenség mintegy az ellenfelem, Lucifer hatására felébredt ezekben az ősszellemekben is, így az ősbűn – ami a tiszta isteni szeretetnek önszeretetté való átváltozásává lett - ezekben az embereken is megismétlődött. Mert Ellenfelem kipróbált minden embert, és a csábítása sikerrel járt, mert az embereknek még kevés volt az ismeretük arról a lényről, aki újból el akarta buktatni őket.

Az emberek az egész Földet birtokba vették, de Ádám volt, és maradt mégis az emberi nem törzsatyja. Neve ismert lett az emberek előtt, és nemzedéke Jézus eljöveteleig követhető, aki szintén az ősbűn miatt jött le a Földre, hogy az embereket megváltsa. Mivel Ádám Lucifer után az első elbukott ősszellem volt, az első azok között is, akik mint ember öltöttek testet magukra. Ha könnyű parancsomnak eleget tesz, nagyon gyorsan megszabadult volna külső formájától. A többi ősszellem is nagyon hamar feladta volna ellenállását, feltétel nélkül odaadták volna magukat nekem, és hozzám való visszatérésük végbement volna. Ám engedetlensége egy velem szembeni ellenállás volt, tehát az első bűnt megismételte, ami az ellenem való lázadás volt.

Lucifer Ádám elbukásával ismét nyert hatalomban, és ezt felhasználta az egész emberi nem ellen. Ez abban nyilvánult meg, hogy már abban a gyöngeségben, amiben Ádám volt, és már nem gyakorolt ellenállást, gyenge is maradt, amíg csak el nem jött Jézus Krisztus, hogy segítsen rajtuk.

Az embereknek tudniuk kell, hogy az egész Földet én népesítettem be, mert a megérlelődött ősszellemek kívánták a Földön végbemenő testbeöltözést; és mert minden ősszellemnek joga volt ahhoz, hogy az emberben letegye az utolsó akarati próbát. Nagyon sokan voltak, és mindenkinek sok követője volt – ősszellem – akik követték, és ismét csatlakoztak hozzá. Mindenki számára azt az életfeltételt választottam a Földön, ami megfelelt különböző tehetségének.

Tehát minden ősszellemet odahelyeztem – megteremtve hozzá az emberi külső formát – akik aztán akaratom és természeti törvényem szerint elszaporodtak.

A továbbnemzés módja mindenhol azonos, amiért állandóan egy második szellemet társítottam az ősszellem mellé.

Tehát az első emberek teremtő aktusa mindig azokon a területeken ismétlődött, amelyek elérhetetlenek voltak az egyedülálló embertörzsnek; mert a Teremtésem mint Föld, átfogó volt, és az megkövetelte a továbbfejlődés folyamatát, ezért az ősszellemek az emberben inkarnálódtak, és én megteremtettem hozzá az első feltételeket. A különböző törzsek csak hosszú idő után vették fel egymással a kapcsolatot. Viszont a szellemi fejlődés egészen különböző módon haladt – mindig a szeretet foka szerint, ami eltöltötte az embereket.

Viszont mindenkit magam is oktathatok, ha gyengül az ellenállása, és újra figyelembe veszi parancsomat. Az emberi lelkek majd kiérlelődnek, mert az isteni Megváltó, Jézus Krisztus, a Megváltás Művét mindenki számára végbevitte, azonkívül az ismeretet el lehet vinni minden emberhez, az emberek, vagy pedig Szellemem tevékenysége által.

De Ádám közvetlen utódai ezt az ismeretet könnyebben elfogadják; ezért ahhoz az emberi nemhez tartoznak, akik még a Földön megváltásra jutnak. Mert lelkük még a Földön szabaddá lehet, ha Jézus Krisztus Megváltó Művét elfogadja, aki az ősbűn mellett Ádám egykori bűnét is magára vette, tehát az emberiség megvásárolta Ellenfelemtől a szabadságot Jézus Krisztus keresztyje által.

Amen.

B.D.Nr:8237

1962. 08. 11.

Ádám az egyetlen ember volt akit Isten teremtett? II.

Biztosan az én akaratomat tesztitek, ha azokat a szellemi javakat terjesztitek amit a magasból vezetnek hozzátok, mert még sok embernek kell felvilágosítást adni, ha azt komolyan akarják. Már sokszor megmondtam, hogy az emberek nagyon eltértek az igazságtól, de kitartanak a maguk hamis gondolkodásában, mert a helyes magyarázat sem tűnik elfogadhatónak nekik. Viszont a végidőben vagyunk, és egy megváltó – periódus kezdetétől mostanig túl nagy a távolság, hogy bizonyítékokat lehessen szerezni az eseményekről amelyek kezdetben lejátszódtak, amikor az első emberek birtokba vették a Földet. De maguknak az embereknek is hiányzik az igazi ismeretük, amikor az ősbűnnel voltak terhelve, amitől megszabadulhattak volna, ha az akarati próbát megállják.

Szellemük még sötét volt, és nem tudtak semmit a földi és szellemi birodalomról, mert Lucifer félrevezetése által megváltoztatták szeretetüket. A bűnbeesés által zavaros lett a belőlem való tiszta Szeretetszíkra. Ettől

függetlenül sem volt lehetséges az ismeret, mert az emberek mindjobban lesüllyedtek, és az emberi nemzedék – Ádám utódai – elvesztek a hitetlenségben, és a bűn került túlsúlyba. Az összefüggéseket nem ismerték fel, és csak földi életet éltek. Ha jöttek is világosságbeli lények, hogy az embereknek tanítást adjanak, és létük célját érthetővé tegyék, azért gondolkodásuk mégis lehatárolt maradt. Ezt a lehatárolt ismeretet adták tovább, mert a mélyebb bölcsességnek nem volt meg az előfeltétele, tehát az én kormányzásom és tevékenységem az egész Teremtésben az emberek számára még érthetetlen lett volna.

Olyan magyarázatokat sem engedett meg az emberek lehatárolt gondolkodása, ami a nagy Teremtésre vonatkozhatott volna, mert számukra egyedül csak a Föld létezett, és minden hatalmam, bölcsességem, és szeretetem a teremtett lények iránt állandóan eleven volt a tőlem elbukott szellemivel, akiknek a hozzám való visszatérést kellett volna ezen a Földön végbevenni.

Tehát azért, mert tekintetük horizontja (térsege) korlátozott volt, - csak az általuk lehatárolt területről nyilatkoztak, ami a maguké volt. Így tudósítást adtak Ádám és Évától kezdve a földi fejlődés-menetről, ami nem zárja ki, hogy az más területen nem játszódhatott le a Földön, mert az első emberek számára a Föld egyes részei igen távol voltak egymástól, és részben nagy vizek választották szét őket. Ezért minden egyes ország egy önmagának való világ volt, ahol az egyes bukott szellemi kiérlelődhetett, és testbe öltözhetett, mint ember.

Viszont minden népnek más – más elképzelése van a maga eredetéről, keletkezéséről, és Istenfogalmáról. Tanítókból sincs hiányuk akik a magasból leszálltak; ezért az emberek földi feladatukat abban is látták, hogy egy számukra még ismeretlen Istenség felé törekedjenek, hozzá kiáltanak, és igyekezzenek jól és helyesen élni. Ahogyan magukban kibontakoztatták az isteni szeretetet, és az önzetlen felebaráti szeretetet, úgy jutnak közelebb gondolkodásukban az igazsághoz. De mindig hangsúlyozni kell, hogy minden népnek más és más a szellemi irányzata, és hogy Jézus Krisztus és Megváltó Művének ismeretét el kell vinni minden néphez, hogy a formától való szabadulás befejezést kapjon. Ha nem is fedik egymást a különféle szellemi irányzatok és vallások, a szeretet-tanítás mégis mindegyikben döntő lesz; és megérlelődik a lélek, mert a szeretet élő, és ehhez minden népnek megvan a képessége.

A különféle népek között azonban mindig jobban létrejön a kapcsolat, és azt ápolják is. Ez azt is jelenti, hogy Jézus Krisztusról és Megváltó Művéről minden nép ismeretet szerezhethet, hogy el lehet ismerni, amit az odaadás követ, majd a velem való egyesülés a hozzám való visszatéréshez vezet: és most a formától való szabadulás is garantált. Az egykor elbukott ősszellem így eléri célját, újból visszatér Atyai Házába, és boldog, amilyen kezdetben volt.

Amen.

Miért muszáj Ádám vétke miatt nekünk bűnhődni ?

Minden kérdéseket tárgyaltan, amint megkapjátok a tiszta igazságot, mert azt könnyű megérteni, ha helyes módon beszélnek róla. Azt tudjátok, hogy a legvilágosabb ismeret birtokában ment végbe az elbukás. Tehát bukásáért minden lény egyformán felelős volt. Nem kényszerítette őket az Ellenfél akarata, hogy lázadjanak fel ellenem, hanem ezt minden lény önmagától tette. A szabad akaratuk vitte bűnbe őket, ami az elbukás idején még Ellenfelemnél sem vesztette el érvényét, ő is – az önrendelkezés jogán még szabadon dönthetett, tehát tudatosan döntött ellenkezőleg. De követői fölött is uralkodott ez a hatalom; és ezt a hatalmat tulajdonítottam el, amikor létrehoztam a Teremtést, hogy az elbukás által tevékenységre képtelenné lett erőnek más irányú tevékenységet adjak. Tehát az Ellenfél semmit sem nyert. De hatalmát újból érvényesíthette, amikor a lény az emberi formában ismét visszanyerte az öntudatát. Ezt a jogát meg kellett hagynom, és ezért vihette kísértésbe a lényeket.

Ezt minden furfanggal meg is tette. Sikerült neki, hogy az első emberek ismét elvesztették szavaimba vetett hitüket, ami örökéletet ígért nekik, ha könnyű parancsoknak eleget tesznek. Ádámban, mint emberben egy nagyon erős szellem öltött testet, és az Ellenfél mégis könnyedén elérte hogy elbukjon. Mi sem kézenfekvőbb, mint azt mondani, hogy egy Szellem sem tud ellenállni Ellenfelem csábító művészetének. – Nem arról van most szó, hogy az utódok az első ember bűne miatt bűnhődnek, hanem arról, hogy én, - ha az első ember, hozzám való szeretetből ellenállt volna a kísértésnek, - csupa irgalomból ugyanazt tettem volna, mint amit később az ember Jézus tett – hogy az engesztelést szeretetből megteszem – hogy egy ember ellenálló ereje elég lett volna számomra, aki átadja magát nekem, és részemről máris lehetővé tette volna a sugárzást. Ennek az embernek a szeretete miatt a vétket a homokba írtam volna; és a Földön végbevitt út minden embernek arra szolgált volna, hogy a hozzám való szeretetét a legmagasabb fokú izzásra hevítse. De így Ellenfelem bebizonyította hatalmát az első emberek fölött, és azt, hogy a hatalmat sem engedte kivenni a kezei közül, és hogy minden embernél felhasználja félrevezető művészetét, amit én se vehetek el tőle, azért, mert a lények egykor szabad akaratból követték a mélységbe.

Tehát nem mondhatjátok, hogy az emberek bűnhődnek atyáik vétke miatt, mert minden embernek szabadon lehetősége van, hogy a kísértéseknek ellenálljon. Tőlem is erőt kap ehhez, mert ezt az akaratot megáldom, és az ilyen embert soha nem engedem át Ellenfelemnek. De az első emberek utódaikat könnyebb földi menetre segíthették volna. De mivel azok csődbe jutottak, nem volt meg már a lehetőség, hogy megóvják őket az Ellenfél támadásaitól, hacsak

engem nem kértek; én adhattam csak védelmet nekik, és akkor a földi út is könnyebb volt.

Ez volt a helyzet azoknál az ősszellemeknél, akik hozzáférhetőek voltak a világosság szellemeinek oktatásához, mert ezek felett Ellenfelemnek már nem volt teljes hatalma. Hogy ezeknek az embereknek könnyebb földi életük volt, hogy Ellenfelem félrevezetéseinek nem estek áldozatul, hogy nem maradtak teljesen a hatalmában, ez annak a jele, hogy én minden léleknek segíték, és még most is segítségére vagyok, hogy a földi életet kevesebb teherrel kezdje, mert akaratát már odaadta. Tehát ezekről a lelkekről megkülönböztetés nélkül gondoskodom, így kapnak kegyelmet és erőt, hogy a visszatérés útját be tudják fejezni.

De arról mindig szólok, hogy bukásukkal az első emberek megnehezítették a visszatérés útját, ami sokkal könnyebben lenne járható, ha az egykor elbukott szellem védekezik és teljesíti könnyű parancsomat. Ha jobban hisz szavaimnak, ami örökéletet ígért neki, és ellenállásával megtöri Lucifer hatalmát, amit ekkor már saját követőinél sem alkalmazhatott volna Ellenfelem; mert ez a győzelem kihatott volna minden korábban elbukott szellemire.

Amen.

B.D.Nr: 8675

1963. 11. 16

Mi lett volna, ha Ádám nem bukik el ?

Azt akarom hogy kérdést tegyetek fel, hogy az igazságnak megfelelő választ adhassak; szívetekbe én teszem a kérdést, mert tudom hol van hiány, és világosságot akarok adni.

Hogy a legkisebb (legrejtettebb) szellemi összefüggést is megértsék, arra az emberek addig nem lesznek képesek, amíg még nem tökéletesek, mert akkor szeretetem világosságával teljesen át tudom őket sugározni, ami majd megadja a legtisztább ismeretet. De már előtte is adhatok felfogóképességeknek megfelelő magyarázatot, tehát nem kell hamis gondolkodásba esni, és téves tanításoknak hitelt adni.

A tőlem elbukott lények vétke mérhetetlenül nagy volt. A vétkek főképp abból állt, hogy többé már nem akartak elismerni világos állapotuk ellenére sem, ami tisztán tudtukra adta egykori indulásukat. Jobb ismeretük ellenére vétkeztek; ennek ellenére szeretetem olyan nagy volt irántuk, hogy a hozzám való visszatérést énem teljes elismerésétől, valamint az ellenem, Atyjuk és Istenük ellen elkövetett bűn bevallásától tettem függővé. – De mindig ki kell azt is hangsúlyozni, hogy Ellenfelem birtokába vette a bukás által lesüllyedt lényeket, és hogy azok túl gyengék voltak, hogy hatalmától eloldódjanak.

Erőt csak a szeretet tudott volna közvetíteni ahhoz, hogy megszabaduljanak tőle. A szeretet az egyetlen, ami ellen az Ellenfél tehetetlen, ezért csak a szeretet győzhette le.

A szeretetről pedig a lények szabad akaratból lemondtak, visszautasították szeretet sugárzásomat, és ezért az Ellenfélnek teljesen ki voltak szolgáltatva ! – De én az első embereknek megadtam a lehetőséget, hogy ismét szeretetet kaphassanak tőlem. Minden adománnyal és képességgel felruháztam őket, és az egész Földet maguk alá rendelhették.

Korlátlan mennyiségű szeretetet ajánlottam fel nekik, amit a nem nehéz parancsom teljesítésével kellett viszonzniuk. Szeretetem viszonzása viszont részükre sok erőt hozott volna, amivel az Ellenfélnek könnyű lett volna ellenállni, megszabadulni bilincseitől. Akaratom teljesítésével egykori bűnüket is megvallották volna, újból felvették volna akaratomat, és minden lény, aki utánuk mint ember érkezett a Földre, ugyanígy cselekedett volna. Így az emberiség rövid idő alatt bűnbánattal visszatért volna hozzám; mert Ádám helyes szeretetében lakozó erő átvivődött volna utódaira, és az egykor elbukott lény átszellemítése gyorsan végbement volna, épp azért, mert az első emberek felismerték volna nagy bűnüket, és a hozzám való bensőséges szeretet által az hamar megsemmisült volna. Mert a szeretet elleni, az énem elleni bűnt, újra csak a szeretet olthatta ki. Valóban, amit az első embereknek ajándékoztam, amikor birtokba vették a Földet, a legvilágosabb izzásra lobbanthatta volna a szeretetüket; mert engesztelésül csak a szeretetüket kértem – amit aztán – mert Ádám, és az emberi nem kudarcot vallott, az ember Jézus olyan mértékben hozott elém, hogy általa elpusztult a nagy bűn. Csak a szeretet tudta meghozni ezt az engesztelést.

Az első emberek valóban létrehozhatták volna ezt a szeretetet, mert az őket körülvevő Teremtés összehasonlíthatatlan dicsőséget nyújtott, ami a kötöttség kínos állapota után boldogság volt, és ezt a boldogságot az isteni szeretet is kiválthatta volna, egy szeretet, amely csak köszönni és dicsőíteni tudott, és a bensőséges hozzám való odaadásra indított.

De akaratuk kipróbálására – amivel egyszer már visszaéltek – Ellenfelemnek is meg kellett engednem, hogy a földi élet alatt küzdjön követőiért. Hogy bemutassam (figyelmeztetést adjak) az embereknek, mekkora veszélyt jelent egy újabb ellenem elkövetett vétek, csak könnyű parancsot adtam Ádámnak, amit teljesíteni tudtak, ha az irántam való szeretet elérte volna azt a fokot, amit a teljes odaadás garantált, és ami az Ellenfelet teljesen megrabolta volna hatalmától. Lucifer is mindent elkövetett, hogy az első emberpárt elbuktassa, és ezért könnyű parancsokkal szemben egy ígéretet helyezett szembe, de ami – mert Ellenfelem volt – egy hazugságból állt, és az embereket visszas szeretetre hajtotta.

Azt ígérte nekik, hogy „Istenhez-hasonlók” lesznek, ha megszegik parancsomat. Tehát, mint hazug – valakit állított eléjük, aki viszont halált ígért,

amint parancsom ellen tesznek. És az emberek neki hittek, - és nem nekem. És ez volt az újabb és nehéz bűn, ami minden utódot a gyengeség állapotába helyezett, akik saját erőből nem tudtak az Ellenféltől megszabadulni. Jézus Krisztus Megváltó Művére, erre a segítségre volt szüksége az emberiségnek, hogy megszabaduljon a legmélyebb szükségből.

Ismételten hangsúlyozom, hogy ezt a vétket csak a szeretet tudta kiengesztelni, és Ádámnak lett volna lehetősége, hogy ezt a szeretetet megadja nekem, de bukása miatt, és bukása után már egy lény sem volt képes az ilyen szeretetre, ami az ősbűn eltörlését garantálta volna, és ezért kellett magamnak végbevinnem a Megváltás szeretet – művét, amikor is az ember Jézusban manifesztálódott. Tehát az ember Jézus tele volt isteni szeretettel, és szeretetében meghalt a kereszten. E nélkül a Megváltó Mű nélkül már egy ember sem tudott volna visszatérni hozzám, mert Ellenfelem egy lelket sem tesz szabaddá, aki maga még túl gyenge hozzá, hogy megszabadítsa magát.

Mivel én öröktől fogva tudtam az első emberpár csődjéről, Jézus, Isten egyszülött Fia följánlotta magát a Megváltás Tervének végbevételére, és ezt ki is vitelezte, mert szeretete minden mértéken túli volt hozzám és minden szerencsétlenhez.

Amen.

B.D.Nr: 6973

1957. 11. 20.

Isten Megváltó Terve – Ósbűn – Ádám bukása – Megváltás

A Megváltás Művét a világűrben való keletkezés (teremtés) létrehozása indította el. Elkezdődött az elkeményedett szellemi szubsztancia formába kötése (öntése) – az anyagból való forma létrehozásával, - amely kezdetben szellemi szubsztancia volt, - majd ezek az elkeményedett szubsztanciák bizonyos fejlődési meneten átmentek, ami után már szellemi szubsztanciát is rejtettek magukban. Az egykor elbukott szellemi annyira eltávolodott Istentől, hogy Isten ereje többé már nem érintette meg, és ezért mozdulatlan és merev lett; önmagát keményítette meg ennyire. Ennek következtében Isten Ellenfelének a birtokába került, és minőségében már sohasem változott volna.

De Isten terve az volt, hogy ennek a megkeményedett szelleminek lehetőséget ad arra, hogy alkosson; hogy olyan dicsőségre jusson, ami messze meghaladja az egykorit. Isten „teremtményeiből” – „gyermekeket” akart alakítani; olyan munka által, amit a teremtmény maga hoz létre. Mert a teremtetteknek, akik szabad akaratból fellázadtak Isten ellen, és ezért végtelenül mélyre zuhantak – volt ilyen lehetőségük, hogy ismét érettségre emelkednek teljes szabad akaratból – amikor is a megistenülés munkáját is létre tudják hozni.

De a legmélyebb mélységből fel kellett emelni, mert maga a felemelkedésre már nem volt képes, miután már semmi ereje nem volt. Ezt a segítséget Isten azzal adta meg az elbukottaknak, hogy létrehozta a Teremtést; tehát az elkeményedett szellemi szubsztanciát akaratával különböző formájú teremtménnyé alakította; tehát a megváltás, vagyis a bukott szellemi visszavezetése ezekkel a teremtményekkel kezdődött.

Az elbukottak bizonyos fokig való felemelkedése biztos volt, mert a teremtési tervben ez meghatározó; és Isten Ellenfelének semmi befolyása nem volt a teremtésekben megkötött szellemire. – Az ember további felemelkedése is biztosított lett volna, ha az első emberek Isten könnyű parancsát hűségesen teljesítik, és az Ellenfél kísértéseinek ellenállnak, és ha ehhez az első embereknek – Ádámnak és Évának ereje is lett volna. De mert szabad akaratukat használhatták, és hagyták, hogy az Ellenfél elbutítsa őket, kudarcot vallottak, és messzemenően megnehezítették az egész emberiség számára a Megváltás Művét, mint ahogyan szükséges lett volna akaratuk helyes használatával. Az első emberek bűne által az utánuk következő emberek jelentékenyen meggyöngültek; már nem volt meg az az erejük, ami azoknak rendelkezésére állt; már hordozták a vétek terhét, és Isten Ellenfele nagy sikert ért el: veszélyeztette a végső célt, hogy az emberek – az egykor elbukott összellemegek – elérjék-e valamikor a megistenülést.

Isten ezért újból segítséget adott: Fiát küldte a Földre. Azaz, a világosságból való egyik legmagasabb lény lépett a Földre, hogy mint ember teljesítse a feltételeket, amit az első emberek teljesítetlenül hagytak, és amin elbuktak. Ez az „ember” ezáltal azt akarta elérni, hogy minden embert kiemeljen gyenge állapotából, ismét lehetővé akarta tenni nekik, hogy a megistenülést elérjék. Ezáltal Atya lett, aki gyermekeinek segíteni akart, hogy az Ellenféltől megszabaduljanak, és hozzá visszatérjenek. Fiát küldte a Földre, azt a lényt, aki szintén az ő teremtető erejéből keletkezett, és akinek emberi burokból kellett lennie, hogy az örök Istenszellem edényévé válhasson, és aki ebben a formában akart teremtményeinek megváltást vinni.

De megint az ember szabad akarata az, ami dönt. Mert most ennek az embernek is, elsősorban meg kell vallania az isteni Megváltót, Jézus Krisztust; el kell fogadnia megváltó segítségét ha célhoz akar jutni, ami az Istennel való egyesülés, az Istengyermekség, és ami a legmagasabb tökéletesség állapota és egyben a legnagyobb boldogság is. – Minden elbukott el tudja érni a legmagasabb magasságot, mert az ember Jézus Megváltó Műve által bizonyítást nyert, hogy az ember akarata képes ellenállást gyakorolni halálos ellenségével szemben is; és az ellenállás erejét a szeretet nyújtja, amit minden ember meggyújthat magában.

Minden embernek csak az isteni Megváltó támogatását kell kérni, hogy aztán mint a halál legyőzője élhessen, és eljuthasson az életre, amit csak az Istennel való egyesülésben talál meg. Ez is az Isten Ellenfelétől való

megszabadulást bizonyítja, aki mindig azon fáradozik, hogy megtarthasson minden lény szerűt a mélyben, a halál állapotában. A „megváltás” tehát „megszabadulást” jelent attól, aki a világba hozta a halált; a megváltás Jézus Krisztus segítségének az elfogadását jelenti; mert nála nélkül az ember gyenge az ősbűn, és az ősszülők vétke következtében. Ezt először el kellett Jézus Krisztus kereszten való halálával törölni.

Amen.

B.D.Nr:8397

1963. 01. 30.

Az ember szellemi állapota a kereszthalál előtt - A Könyvek Könyve.

Ti emberek gyakran azt kérdezitek magatoktól, miért nincs tisztán és határozottan a Könyvek Könyvében szó Isten örök Megváltó Tervéről úgy, hogy az emberek tudhatnák belőle, hogy mi emberéletük alapja. Ezért a kinyilatkoztatásokban is kételkednek, ahol pedig ezekről beható ismeret van. De gondolatok csak bele, hogy lejövetelem előtt az ember szellemi állapota nem engedett meg ilyen ismeretet. Az emberek ugyanis nem fogták volna föl, mert halálom előtt még Ellenfelemé volt az uralom, és ő ezt a világosságot, ezt az ismeretet soha nem engedte volna hogy az emberek megtudják, inkább a sötétség lett mindig mélyebb, mert a szeretet-élés által csak kevesen gyújtottak fel magukban ilyen ismeretet.

Bár tudtak Istenről, aki teremtette őket, de minden mélyebb ismeretük hiányzott, és ezáltal az is, hogy ők maguk milyen viszonyban vannak Istenük-és Teremtőjükkel. Tudták jól, hogy én a parancsaimmal szemben engedelmséget követelek. Ezeket a parancsokat megvilágosodott emberek által küldtem a Földre, akik közvetítettek. Ha parancsaim szerint élnek, valamelyes ismerethez is jutottak volna. De úgy sohasem lehetett volna őket tanítani, ami minden elrejtett ismeretet iskolaszerűen megad, mert az értelmük nem fogta volna fel, és lelkük a még el nem pusztult ősbűn miatt nem volt magas érettségű.

Ezért a prófétákat is ellenkezéssel hallgatták, mert az embereknek korlátozniuk kellett volna életvagyukat, ha meghallgatják őket. Mindig volt kivétel, akikben volt kívánság, hogy Istennek és a Teremtőnek engedelmeskedjen és szolgáljon. Nekik is csak egyes esetekben hittek, amit fel is jegyeztek, de nem maradt fenn, amikor Ellenfelem erősebb hatást gyakorolt rájuk. Lejövetelem előtt a próféták is szokatlan szellemi mélyponton voltak, és ezért már nem is voltak az ilyen ismeret iránt felvevőképeselek.

Majd magam jöttem a Földre, és ebbe a szokatlan sötétségbe világosságot hoztam. De világosságom most is csak ott tudott világítani, ahol Ellenfelem nem tudta áttörni magát, ahol a vágy, hogy az Isten szerinti Rendben éljen, a szeretetben való élésre indította az embereket. Nekik már adhattam egy kis

világosságot, és felvilágosíthattam őket az Isten és Teremtő felé irányuló viszonyról. De ezek a tanítások is csak az embertől – emberig tartó viszonyban érvényesültek, mert tudtam az egyes ember érettségének fokáról, és ez megakadályozta, hogy iskolaismeret legyen belőle, amit bár hagyományosan tovább adhattak volna, de érthetetlen maradt volna mindenkinek, aki szeretete által nem gyűjtött világosságot magának.

Most azonban a Megváltás Műve által eltörlődött az ősbűn, és Szellemem is tevékeny lehetett az emberben, aki ezt a szeretet tevékenysége által megengedte. Mert most már én tanítottam a szeretetet, mint a legfontosabbat. Aki ezt a parancsomat teljesítette, azt Szellemem is tanította, és az megkapta a számára fontos tudást, hogy földi élete célját teljesíthesse. Ugyanis arról van szó, hogy mire van szükségetek a lelketek kiérlelődéséhez. A lelki munka a legfontosabb; és minden, ami erről gondoskodik, a belőlem való Szellem elviszi hozzátok. Akinek erős a kívánsága, hogy mélyebb bölcsességekbe is behatolhasson, az beteljesedik. – De mivel csak kevés ember ébreszti életre a Szellemét, egy hagyományosan közvetített ismeret csak megzavarná azokat, akiknek még nem ébredt fel a Szelleme. Ezért nincs feladataim között ez megemlítve, mert mindenki elérhetné, aki komoly akarattal igyekszik behatolni Megváltó Tervembe.

De az emberek többségének, akik közönyösen élnek, és megelégszenek azzal a szellemi értékkel amit neveléssel vezettek hozzájuk, sohasem lenne áldásos, ha tisztán megmagyaráznák nekik az összefüggéseket, mert ezek annyira mély szellemi indító – okok, melyeket az értelem nem tud felfogni, hanem egy felébredt szellemet feltételez, hogy érthető legyen.

Az igazi megismerés egy embertől sem lesz megvonva, aki komolyan törekszik, mert épp akaratom követését követelem, amit minden ember megkap, mert a belső hang, a lelkiismeret hangja mondja meg, hogy mit tegyen, és mit hagyjon el. Mivel Ellenfelemnek mindig fontos hogy a sötétséget terjessze, és minden világosság ellen küzdjön, az embereket mindig úgy fogja befolyásolni, hogy meggátoljon minden belső világosságot bennük. Ezért az igazságot is torzítva állítja az emberek elé; ezért hiányzik belőlük a megértés azon ismeretek iránt, amelyek a Teremtő Tervemre vonatkoznak, és amelyek megkövetelnék a felébredt Szellem megértését.

Az, amit a Könyvek Könyve tartalmaz, teljesen elég egy emberi lélek kiérlelődésére, csak szívleljenek meg benne mindent. De ez a tartalom sem érthető minden embernek; mert a betűk mindig halott betűk maradnak, amíg nem olvassa egy felébredt szellemű ember. És ez az eset áll fenn minden ismeretnél, ami kinyilatkoztatás által ismételtén a Földre lesz vezetve, és ami tiszta igazság. Azt is csak egy szeretetre kész ember, akinek felébredt a szelleme, érti meg helyesen, és tudja kiértékelni; ő a legmélyebb titokba is be tud hatolni, és Örök Megváltó Tervemet is megérti.

Amen.